

РЕШЕНИЕ

№ 1715

гр. София, 17.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 17.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **11016** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/ във връзка с чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Д. Х. Д. срещу Решение № 2967 от 18.11.2022г. на заместник на главния прокурор при ВКП, с което е отказан достъп до обществена информация по заявление вх. № 2967/2022- ГП от 04.11.2022г., в частта по т.2- т.б.

Жалбоподателят твърди, че постановеният акт е неправилен и необоснован, а търсената със заявлението информация е обществена по см. на чл.2, ал.1 и чл.11 от ЗДОИ, като отказът за предоставянето ѝ противоречал на целта на закона.

Отказът да се предостави информация по т. 2-5 от заявлението относно издадени от главния прокурор методически указания, които да въведат стандарт при разследването на престъпленията от омраза, полицейското насилие, престъпленията, извършените с участието на служителите на службите за сигурност и др., бил мотивиран с твърдението, че указания с такъв предмет не са издавани от главния прокурор, респ. действащи актове по методическо ръководство в посочените области липсвали. Немислимо било да се допусне, че главният прокурор не е изпълнил основното си конституционно правомощие по методическо ръководство и надзор за законност върху дейността на всички прокурори по отношение разследването на полицейското насилие, предвид многобройните нарушения, установени от Европейския съд за правата на човека, изразяващи се най-често в липса на ефективно разследване.

Упражняване на методически правомощия от главния прокурор за издаване на акт на методическо ръководство, аналогично на разпореждане № 156/07.05.2009 г. съществувало, било действащо и налично при ответника. Ноторно известно било, че предприемането на тези мерки отдавна е закъсняло, а те са изцяло в обхвата на правомощията на главния прокурор, регламентирани в чл. 126, ал. 2 от Конституцията. Продължение на тази теза бил и фактът, че поисканите със заявлението методически ръководства, без изключение, се разработват в затворена процедура, без да се дава публичност и без участие на професионалната общност и гражданското общество в нея.

По отношение отказа по т. б от заявлението, същият бил мотивиран с невярното твърдение, че тази информация не е свързана с обществения живот в страната и поради това не попадала в обхвата на понятието за обществена информация. Налице бил изключително висок обществен интерес за предоставяне на тази информация. Преди всичко, от списъка на тези актове ще се установят обхватът, обемът и евентуално качеството на дейността на главния прокурор. От съдържанието на списъка по т. б от заявлението може да се установи дали главният прокурор извършва и каква, в какъв обем дейност, различна от конституционно закрепените в чл. 126, ал. 2 от КРБ негови правомощия: надзор за законност и методическо ръководство върху дейността на всички прокурори. От съдържанието на списъка по т. б от заявлението можело да се установи дали главният прокурор извършва дейност, която навлиза в правомощията на Висшия съдебен съвет, закрепени в чл. 16 от ЗСВ- да определя организацията на работата на прокуратурите и следствените органи. Тези актове не подлежали на задължително публикуване. От мотивите на обжалваното решение се установявало, че главният прокурор издавал два вида актове в изпълнение на конституционноустановените си правомощия: едните в качеството си на ръководещ и представляващ ПРБ съгласно чл. 138, т. 1 от ЗСВ, а другите в качеството си на административен ръководител съгласно чл. 136, ал. 4 и 5 от ЗСВ. Първата група от тези актове били по методическо ръководство на всички прокурори, а втората група организирани прокурорска дейност извън рамките на чл. 127 от Конституцията. Информацията по т. б от заявлението била налична при ответника и съществувал надделяващ обществен интерес от разкриването ѝ.

В проведеното открито съдебно заседание Д. Х. Д. се явява лично, поддържа своята жалба и моли да бъде отменен оспорения акт, поради издаването му в противоречие с материалния закон, като бъде задължен ответникът да предостави исканата информация. В защита на своите твърдения са аргументирани съждения в писмени бележки от 02.03.2023г.

Обобщава се, че в частта на отказа по т.2-т.5 в съдебното производство се потвърдили най-обезпокоителните подозрения, а именно, че последните двама главни прокурори, съзнателно са бездействали да упражнят своите конституционни правомощия по чл. 126, ал. 2 от Конституцията за надзор за законност и методическо ръководство на всички прокурори, така че да гарантират поне минимални стандарти за обективно разследване на твърдения за полицейско насилие, респ. налице е неизпълнение на основните функции на главния прокурор, регламентирани в чл. 136, ал. 6 от ЗСВ, да осъществява надзор за законност и методическо ръководство върху дейността на всички прокурори и следователи за точно и еднакво прилагане на законите и защита на законните права и интереси на гражданите. В резултат на това неизпълнение са настъпили тежки последици във вреда на държавата, нанесена ѝ е тежка репутационна

щета в производства пред наднационални органи, както се установявало и от анализите на практиката на ЕСПЧ. Бездействието да се изработят и утвърдят своевременно качествени актове по т. 2 - 5 от заявлението, било незаконосъобразно, защото противоречало на Конституцията и на целта на Закона за съдебната власт, и имало за последица нееднаквото и произволно прилагане на законите в пряка зависимост от качеството на извършителя на твърдяното престъпление.

Отказът по т. 6 от заявлението бил мотивиран с невярното твърдение, че списъкът с актове не представлявал информация свързана с обществения живот в страната и поради това не попадал в обхвата на понятието за обществена информация. Чрез предоставяне на тази информация, ще се установи дали главният прокурор извършва и каква, в какъв обем дейност, различна от конституционно закрепените в чл. 126, ал. 2 от КРБ негови правомощия: надзор за законност и методическо ръководство върху дейността на всички прокурори. Процесната информация по т. 6 била налична при ответника и този факт не се оспорвал от него, той разполагал с нея в собствената си вътрешна информационна система, до която имат достъп всички прокурори, респ. не са необходими никакви усилия, за да бъде този списък предоставен. Достъпът до актовете и списъка по т. 6 следвало да бъдат публични и прозрачни, тъй като дори и по правната си природа да са вътрешни актове, те могат да засягат права, свободи или законни интереси на граждани или юридически лица. Търсената информация ще освети усилията на главния прокурор за преодоляването на системни проблеми в работата на прокуратурата, включително такива водещи до неефективно разследване на престъпления, в резултат на което държавата е осъдена по десетки дела за нарушения на Европейската конвенция за правата на човека. Според деветия обобщен годишен доклад на министъра на правосъдието по изпълнението на решенията на ЕСПЧ решенията, засягащи тази тема, били вече над 70 и касаят нарушения на Конвенцията във връзка с фундаментални права като правото на живот и забраната за изтезание и нечовешко отношение или наказание. В изпълнение на международните ангажименти на Република България по изпълнение на окончателните решения на ЕСПЧ бил възприет подход за обвързване на системния проблем относно неефективността на наказателните производства и структурния проблем относно отговорността на главния прокурор с ангажимент за реформи, поет на най-високо държавно ниво с Националния план за възстановяване и устойчивост.

Ответникът- заместник на главния прокурор при ВКП, чрез процесуалният си представител юрк. М. С. оспорва жалбата. По същество излага, че решението е законосъобразен акт, постановен в съответствие с нормите на материалния закон. Заявено е искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Представени са писмени съображения от 02.03.2023г. за неоснователност на жалбата.

Акцентираща се на първо място, че всички доводи и твърдения на жалбоподателката относно съществуването на исканите по т. 2-т.5 от заявлението актове били голословни. Последните представлявали изразяване на предположения и лично мнение с оценъчен характер, без последните да са подкрепени с надлежни и годни доказателства, от които да може да се направи обоснован извод за основателността им. Освен това Указание № 156 от 07.05.2009 г. на главния прокурор относно правила за извършване на предварителни проверки е било отменено със заповед № ЛС-1987/30.05.2014 г. на главния прокурор (т. 1.31.), „поради отпаднало основание за издаването му“. Към момента на подаване на заявлението и на постановяване на оспорваното решение не са били налице действащи актове на главния прокурор по

методическо ръководство и надзор по посочените в заявлението критерии (по т. 2 - т. 5), както и с оглед на това, че ЗДОИ се прилага за достъп до обществена информация, която се създава и се съхранява от задължения субект (чл. 3, ал. 1 от ЗДОИ), за ПРБ не е възникнало задължение за предоставяне на достъп до нея.

По отношение на т.6 от заявлението е изразено становище, че за дейността на Прокуратурата на Република България следвало да се преценява по актовете, които пряко или непряко засягат обществото. Исканите актове имали вътрешноведомствен характер, тъй като с тях се установявали правила за поведение, които са израз на вътрешна йерархическа и техническа зависимост. Актовете на главния прокурор като административен ръководител по ръководство и контрол не засягали лица извън структурата на ПРБ, с оглед на което не били свързани с обществения живот в страната и не можели да послужат за съставяне на мнение относно дейността ѝ. На следващо място се посочва, че на задължително публикуване на интернет страницата на ПРБ подлежали единствено издадените на основание чл. 138, ал. 1, т.6 от ЗСВ актове на главния прокурор, които се различават от актовете на главния прокурор по ръководство и контрол като административен ръководител. Актовете по методическо ръководство и надзор, последвали на публикуване след влизане в сила на допълнението на разпоредбата, т.е. след 26.04.2022 г. Това е било направено и всички писмени инструкции и указания на главния прокурор, издадени на основание чл.138, ал. 1, т. 6 от ЗСВ в периода от 26.04.2022 г. до настоящия момент, са били публикувани на интернет страницата на Прокуратурата на Република България, поради което доводите на жалбоподателката в тази насока били неоснователни.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител, който да даде заключение по основателността на жалбата.

Административен съд София-град, като обсъди релевираните с жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235, ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е било образувано по подадено писмено заявление вх. № 2967/2022- ГП от 04.11.2022г. от Д. Х. Д. до главния прокурор на ВКП с искане да бъде предоставена по електронен път следната обществена информация:

1. Пълен списък, съдържащ наименованията на всички, действащи към момента на предоставяне на информацията, издадени от главния прокурор на основание чл. 126, ал. 2 от Конституцията на Република България /КРБ/ и чл. 138, ал. 1, т. 6 от Закона за съдебната власт /ЗСВ/ актове по надзор за законност и методическо ръководство на дейността на всички прокурори, заедно с пълните текстове на тези актове и приложенията към тях.

2. Акта по методическо ръководство относно осъществяване на действия по разследване спрямо адвокати, нотариуси и частни съдебни изпълнители в работни помещения или спрямо носители на компютърни информационни данни на адвокати, нотариуси и частни съдебни изпълнители.

3. Акта по методическо ръководство относно работата по преписки и досъдебни производства, водени за престъпления с участие на служители от Министерството на вътрешните работи, Министерството на отбраната, Държавна агенция „Национална сигурност“, Главна дирекция „Охрана“ и Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при Министерството на правосъдието.

4. Акта по методическо ръководство относно работата по преписки и дела за

престъпления от омраза.

5. Акта по методическо ръководство относно упражняването на компетентност в наказателните дела, по които извършителят не може да носи наказателна отговорност поради невменяемост, респ. в производствата по прилагане на принудителни медицински мерки.

6. Пълен списък, съдържащ наименованията на всички, действащи към момента на предоставяне на информацията, актове с организационен характер, които са задължителни по отношение на дейността на всички прокурори извън рамките на чл. 127 от КРБ, но по отношение на които е направен обоснован извод, че не представляват акт по методическо ръководство и надзор за законност, поради което не подлежат на допълнително публикуване на основание чл. 138, ал. 1, т. 6 от ЗСВ.

С оспореното Решение № 2967 от 18.11.2022г. заместник на главния прокурор при ВКП е отказал достъп до така търсената информация в частта по т.2-т.6. По отношение на искането по т.2-т.5 е изложено, че към този момент в Прокуратурата на Република България няма издадени от главния прокурор актове по посочените критерии, поради което не могат да бъдат предоставени. По отношение на искането по т. 6 от заявлението е изложено, че информацията не е свързана със същинската дейност на прокуратурата, нито с упражняването на правомощията на главния прокурор по чл.136, ал.6 от ЗСВ. Поради това, исканата информация не попадала в обхвата на понятието за обществена информация, доколкото не отговаряла на изискването да е свързана с обществения живот в Република България и да дава възможност за съставяне на мнение относно дейността на задължения субект.

В качеството си на ръководещ и представляващ Прокуратурата на Република България, главният прокурор съгласно чл.138, т.1 от ЗСВ издавал писмени инструкции и указания относно дейността на прокуратурата в изпълнение на функциите си по чл.136, ал.6 от ЗСВ. Чрез издаването на посочените видове актове главният прокурор осъществявал едно от конституционните си правомощия по чл.126, ал.2 от КРБ, а именно методическото ръководство върху дейността на всички прокурори и следователи за точно и еднакво прилагане на законите и защита на законните права и интереси на гражданите, юридическите лица и държавата. Това ръководство било абстрактно и се реализирало по отношение на всички прокурори по обособени групи от дела и преписки на различен принцип в зависимост от необходимостта, но никога по отношение на конкретен прокурор или по конкретна преписка или наказателно производство. Основната му цел била да се уеднакви работата на прокурорите и следователите при изпълнението на професионалните им задължения по прилагането на закона. Дейността на главния прокурор по организиране на прокурорската дейност извън рамките на чл. 127 от КРБ, във връзка с изпълнението на която той упражнява правомощията си по чл.126, ал.2 от КРБ, се осъществявала от него в качеството му на административен ръководител /чл.136, ал. 4 и 5 от ЗСВ/. Същият в съответствие с правомощията си по чл.138, т.2, т.3 и т.4 организирал дейността на Върховната касационна прокуратура, Върховната административна прокуратура, Националната следствена служба и на административните ръководители в прокуратурата; организирал и разпределял работата на своите заместници; назначавал и освобождавал служителите във Върховната касационна прокуратура, във Върховната административна прокуратура, в Националната следствена служба и в администрацията на главния прокурор. Чрез тази му именно дейност на административен ръководител се регулирали и

организирали отношенията и процесите в рамките на ВКП, В., НСлС и А., както и правомощията му по административно ръководство на административните ръководители. Тя имала вътрешноорганизационен характер и не била свързана с обществения живот в страната. Очевидно било, че тази дейност се различава от конституционно закрепените в чл.126, ал. 2 от КРБ функции на главния прокурор по осъществяване на надзор за законност и методическо ръководство върху дейността на всички прокурори, и съответно предполагала издаването на друг вид актове, с изключително многообразна тематика и характер.

Относно компетентността на издателя на акта, на съда са служебно известни заповед № РД-04-208 от 12.06.2020г. и заповед № РД-04-35 от 04.02.2021г. на главен прокурор на Прокуратурата на РБ.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима като депозирана в законоустановения за това срок, от лице, което има правен интерес от оспорването / чл.147 АПК/, доколкото процесният отказ е постановен по подадено от Д. Х. Д. заявление по реда на ЗДОИ /чл. 40, ал. 1 във връзка с чл. 4 от с.з./.

Разгледана по същество, жалбата е *ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА*.

Прокуратурата на Република България е задължен субект по чл.3, ал.1 ЗДОИ, който следва да се произнесе по така подаденото заявление, като осигури достъп до обществена информация, която се създава или се съхранява от нея.

Насрещно на това задължение е правото на гражданите да изискат информация от държавен орган или учреждение по въпроси, които представляват за тях законен интерес, освен ако информацията не е държавна или друга защитена от закона тайна или не засяга чужди права /чл. 41 от Конституцията на Република България/. Осъществяването на това право не може да бъде насочено срещу правата и доброто име на другите граждани, както и срещу националната сигурност, обществения ред, народното здраве и морала.

Структурата, правата и задълженията на органите на съдебната власт са регламентирани в Конституцията на РБ и в Закона за съдебната власт, а в НПК са уредени детайлно правомощията на прокуратурата във връзка с актовете, постановени в наказателното производство. Основна конституционна функция на прокуратурата е да следи за спазване на законността, вкл. като ръководи, извършва разследване, привлича към отговорност и поддържа обвинението по наказателни дела от общ характер (чл. 127, т. 1-3 от Конституцията на РБ).

В приложното поле на ЗДОИ попадат само онези категории актове на органите на съдебната власт, които са част от извършваната от тях административноправна дейност, но не и до правомощията им относно извършването на процесуални действия по конкретни дела за достъпа, до

които е регламентиран друг ред. В случай, че даден субект не е сред кръга лица, които имат право на достъп до информацията, съдържаща се в конкретна преписка, вкл. на етап предварително /досъдебно/ наказателно производство, по специалния ред, то той не може, да иска достъп до такава информация по общия ред на ЗДОИ.

В настоящия случай произходът, съдържанието и значението на информацията, достъп до която е заявен по т.б не изключва прилагането на ЗДОИ.

Легалното определение на понятието „обществена информация“ се съдържа в чл. 2, ал. 1 ЗДОИ. Съгласно същото всяка информация, свързана с обществения живот в Република България, която дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона лица съставлява обществена информация. В обхвата на понятието „обществена информация“ по смисъла на ЗДОИ попадат всички данни относно обществения живот, съдържащи се в документи и други материални носители на данни, създавани, получавани или съхранявани от задължените субекти. Следователно една информация е обществена когато са налице две визирани в правната норма кумулативни предпоставки - да е свързана с обществения живот в страната и да дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените субекти. Законодателят не е дал легално определение на понятието обществен живот, но то е с достатъчно ясно съдържание - живота на обществото като група хора. С оглед на това всяка информация, която е свързана с живота на обществото, като група хора има характер на обществена информация. Но за да е налице обществена информация е необходимо и чрез нея да се предостави възможност на гражданите да си съставят собствено мнение за дейността на задължения субект, т.е., информацията трябва да е обвързана с правомощията и дейността на съответния публичен орган. Съгласно чл. 9 ЗДОИ обществената информация бива официална - информацията, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия /чл. 10 ЗДОИ/ и служебна - която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации /чл. 11 ЗДОИ/.

Достъпът до официална обществена информация се осигурява чрез обнародването ѝ, а достъпът до служебна обществена информация се предоставя по реда на този закон, освен когато тя е свързана с оперативната подготовка на актовете и няма самостоятелно значение /мнения и препоръки, изготвени от или за органа, становища и

консултации/ и когато съдържа мнения и позиции във връзка с настоящи или предстоящи преговори, водени от органа или от негово име, както и сведения, свързани с тях, и е подготвена от администрациите на съответните органи - чл. 13, ал. 2 ЗДОИ. Освен посочената разпоредба, законът въвежда ограничение за предоставяне на достъп до обществена информация и в случаите по чл. 37, ал. 1 ЗДОИ, регламентиращ основанията за отказ, когато: 1. исканата информация е класифицирана информация или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон; 2. достъпът засяга интересите на трето лице и няма негово изрично писмено съгласие за предоставянето ѝ, освен в случаите на надделяващ обществен интерес; 3. исканата обществена информация е предоставена на заявителя през предходните 6 месеца. Анализът на разпоредбата показва, че изключение от посоченото правило е допустимо само в хипотезата на надделяващ обществен интерес, когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на задължените субекти, като във всеки конкретен случай, за да се позове на разпоредбата на чл. 37, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗДОИ ответникът следва да преодолее оборимата презумпция, регламентирана в § 1, т. 6 ДР на ЗДОИ.

В настоящия случай, предвид посоченото по-горе и съдържанието на търсената от заявителя информация по т.б, същата има характер на служебна обществена информация по смисъла на чл. 11, вр. чл. 2, ал. 1 ЗДОИ. Квалифицирането на исканата информация като обществена е достатъчно основание за възникване на задължението на ответника, при спазване на принципите, прогласени в нормата на чл.6 ЗДОИ, да осигури достъп на молителя до нея. Противно на съжденията на ответника, без правно значение за основателността на искането по ЗДОИ е дали информацията, която се съдържа в актовете на главния прокурор, издадени при упражняване на правомощията му на административен ръководител е с вътрешно-служебен и организационен характер.

Основният спорен въпрос по делото е представляват ли актовете на главния прокурор, които той издава в качеството му на административен ръководител такива, които съдържат обществена информация. В чл.5 от ЗСВ е въведено правилото, че гражданите и юридическите лица имат право на информация за работата на съдебната власт, като нейните органи са длъжни да осигуряват откритост, достъпност и прозрачност на действията си. Дейността на Прокуратурата на РБ е част от обществения живот и е от водещо значение, всеки гражданин да може да си състави самостоятелно мнение за нейното функциониране. Основен принцип, въз основа на който се урежда тази сфера на обществените отношения е

публичността - чл. 5 от Закона за съдебната власт (ЗСВ), чл.138, ал.1, т.6 ЗСВ.

Настоящият съдебен състав намира, че информацията, по отношение на която е постановен отказ по т.6 е служебна по своя характер, тъй се съдържа в актовете на главния прокурор издадени при упражняване на правомощията му по ръководство и контрол като административен ръководител /извън рамките по чл.127 КРБ/. Правните актове на държавните органи са нормативни, общи и индивидуални. За първите от тях достъпът е осигурен чрез обнародването им в Държавен вестник. За останалите достъпът се осъществява по реда на ЗДОИ, освен ако изрично не е предвиден друг начин. Достъпът до същата тази информация е *свободен*, съгласно чл.13, ал.1 ЗДОИ, като основанията за отказ от предоставянето ѝ са визирани в разпоредбата на чл.37, ал.1 ЗДОИ. В конкретния случай, ответникът не е посочил на какво правно основание, регламентирано от закона, отказва да предостави информацията по т.6.

Освен, че търсената информация е с отделно и независимо правно значение, ответната страна не е съобразила при произнасянето си и разпоредбата на чл.13, ал.4 от ЗДОИ, според която „достъпът до служебна обществена информация не може да се ограничава при наличие на надделяващ обществен интерес“.

В оспореното решение няма никакви аргументи относно наличието или липсата на надделяващ обществен интерес по смисъла на § 1, т. 6 ДР на ЗДОИ, касаещ приложението на чл. 13, ал.4 ЗДОИ, при съществуването на който се предоставя исканата обществена информация. Преценката дали е или не надделяващ обществен интерес е елемент от фактическия състав на хипотезата по чл. 13, ал.4 ЗДОИ и без излагането на фактически и правни основания за този релевантен юридически факт, органът не е изпълнил задължението си по чл. 38 ЗДОИ.

Съгласно §1, т.6 от ДР на ЗДОИ "надделяващ обществен интерес" е наличие, когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите. До доказване на противното обществен интерес от разкриването е наличие, когато информацията улеснява прозрачността и отчетността на субектите относно вземаните от тях решения; гарантира законосъобразното и целесъобразното изпълнение на законовите им задължения; разкрива лошо управление на държавно или общинско имущество или други незаконосъобразни или нецелесъобразни действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица в съответните администрации, с които се засягат държавни или обществени интереси, права или законни интереси на други лица; когато

е свързана със страните, подизпълнителите, предмета, цената, правата и задълженията, условията, сроковете, санкциите, определени в договори, по които едната страна е задължен субект.

Липсата на анализ и несъобразяване с посочените правни норми, респ. липсата на конкретни и ясни мотиви, оборващи презумпцията по § 1, т.6 от ДР на ЗДОИ, представляват самостоятелно основание за отмяна на оспорения отказ. Презумпцията за съществуването на обществен интерес означава предварително приемане на нещо за вярно до доказване на противното. По тази причина позоваващият се на този текст не е длъжен да доказва съществуването на обществен интерес /чл. 14, ал. 2, т. 3 от ЗДОИ/. Онзи, който твърди обратното, е длъжен да го докаже, което в случая не е изпълнено от ответната страна.

Съгласно разпоредбата на чл.13, ал.1 от ЗДОИ достъпът до служебна обществена информация е свободен с изключение на случаите, уредени в ал. 2 на същата норма. Същата предвижда възможност за ограничаване на достъпа до такава информация, когато тя е свързана с оперативната подготовка на актовете на органите и няма самостоятелно значение. Поисканата от жалбоподателя информация обаче не попада в обхвата на посоченото ограничение / чл.13, ал.2, т.1 от ЗДОИ/, тя е служебна обществена информация по см. на чл.11 от ЗДОИ и следва да бъде предоставена от ответника. Той не е извършил преценка за съществуването на „надделяващ обществен интерес“, което е още едно основание за незаконосъобразност на постановеното решение от 18.11.2022г.

По отношение на обективирания отказ по т.2-5 от заявлението, ответникът изрично е посочил в акта, че такива методически ръководства относно извършване на действия по разследване на адвокати, нотариуси, частни съдебни изпълнители, за работата по преписки и досъдебни производства за престъпления, извършени от служители на МВР, МО, ДАНС, ГД „Охрана“, ГДИН, престъпления от омраза, както и такива извършени от невменяеми лица, не съществуват и не са налични в администрацията на органа. Правилно ответникът е уведомил жалбоподателя, че не разполага с исканата информация- чл.33 ЗДОИ, поради което и за него не е възникнало задължение да му я предостави. Ответникът няма процесуално задължение да доказва отрицателни факти, обратно жалбоподателят е този, който посредством допустими доказателствени средства трябва да установи съществуването и съхранението на тази информация от задължения субект. В конкретния случай, Д. Х. Д. не успя да докаже, че са налице действащи актове на главния прокурор по методическо ръководство по посочените критерии.

Дали главният прокурор е изпълнил задълженията си по чл. 136, ал. 2 от НПК, по Закона за адвокатурата, Закона за нотариусите и нотариалната дейност, така и по приложение на правото на ЕС / Хартата на основните права на Европейския съюз, Директива 2012/13/ЕС, Директива 2013/48/ЕС, Директива (ЕС) 2016/343/ или е бездействал, според твърденията на жалбоподателката в разрез с чл.126, ал.2 КРБ и чл.136, ал.6 ЗСВ, е изцяло извън предмета на спора по ЗДОИ и не може да бъде предмет на изследване в настоящия процес.

По изложените съображения, съдът приема, че подадената жалба е неоснователна и недоказана и следва да бъде отхвърлена, а **Решение № 2967 от 18.11.2022г. в частта по т.2.-т.5** потвърдено, поради липсата на отменителни основания по чл.146 от АПК.

В останалата част по т.б. актът подлежи на отмяна, защото е издаден в противоречие с материалния закон и неговата цел /чл. 146, т.4 и т.5 от АПК/. На основание чл. 41, ал. 1 от ЗДОИ, административният орган дължи ново произнасяне по заявлението /т.б./, като следва да бъде спазен и срокът по чл. 28, ал. 1 от ЗДОИ. В тази част, развитите от жалбоподателя твърдения и съображения се споделят от съда, който ги намира за основателни и извежда своите окончателни правни изводи при прилагане на правилата за разпределение на доказателствената тежест в процеса по смисъла на чл. 170, ал. 1 от АПК. Ответникът не доказва съществуването на фактическото основание, посочено в акта и изпълнението на законовите изисквания, които са го мотивирали за неговото постановяване, за да настъпят разпоредените с издаването му неблагоприятни последици за Д. Х. Д..

С оглед изхода от спора и заявените и от двете страни искания за присъждане на разноски /заплатена държавна такса от жалбоподателя и юрисконсултско възнаграждение на процесуалния представител на ответника/, такива при условията на компенсация не следва да бъдат възстановявани.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, **Административен съд София-град, 22-и състав,**

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Х. Д. срещу **Решение № 2967 от 18.11.2022г.** на заместник на главния прокурор при ВКП, с което е отказан достъп до обществена информация по заявление вх. №

2967/2022- ГП от 04.11.2022г., в частта по т.2- т.5.

ОТМЕНЯ *Решение № 2967 от 18.11.2022г.* на заместник на главния прокурор при ВКП, с което е отказан достъп до обществена информация по заявление вх. № 2967/2022- ГП от 04.11.2022г., в частта по т.6, като:

ВРЪЩА преписка по заявление вх. № 2967/2022- ГП от 04.11.2022г., в частта по т.6, на заместник на главния прокурор при ВКП, за ново разглеждане и произнасяне, съгласно мотивите на настоящото решение.

ОПРЕДЕЛЯ 14 /четирнадесет/ дневен срок за произнасяне, който започва да тече от момента на влизане на съдебното решение в законна сила.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.40, ал.3 от ЗДОИ.

Съдия: